

Fénysugár

Evangéliumi hitebressztő és hirmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Dr. Farkas Mária diakonissza főnöknő. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

„Állj elő vele alkalmas és alkalmatlan időben . . .”

AZ IGE MINDIG ALKALOMSZERŰ.

Jól nevelt ember sokat ad arra, hogy mindig gondosan megválogatja, mikor mit illik tenni és mondani. Nem szeretne tolakodó, bántó, valakinek terhére váló lenni. Jól tudja mikor mi az „odaillő.”

De nézd csak az Ige csodálatos hatalmát, egyedülálló voltát! Mindig „odaillik” az emberi élet bármilyen helyzetéhez és mindig van mindennél értékesebb szava hozzád.

Ha öröm ér, int a halára és figyelmeztet vigyázásra. Ha beteg vagy, nagy erősítést hoz, orvosságot lelkednek. Ha jön a baj és bánat, egyedülálló a vigasztalásban. Gond, kísértés, csalódás, lelki harcok idején az Ige a nagy Megváltót akarja elvinni hozzád s veled megismertetni.

Néhány egyszerű példa erre az életből:

Pár év előtt délvideki menekültek jöttek egy nagy városba, éppen advent idején. A reszvét fellángolt a szívekben. „Nem illik ilyenkor zajos összejöveleteket rendezni” — mondták egyesek. Azt nem, — de az Ige körül összejönni éppen ilyenkor válik a legfontosabbá. A szeretetvendégség megvolt s az Úr megáldotta. A szívek megerősödtek a hitben, szeretetben és készekké lettek az Úr szerint élni és szolgálni másoknak.

Egy kis szalmafüdeles házban gond szomorúság ül az arcokon. Kedvtelen, szólatan mindenki, amikor belépünk házi-bibliáórárt tartani. A kis gyermek hónapok óta beteg, reggel kórházba kell vinni. Nem vagyunk-e alkalmatlanok itt most? — gondoljuk kissé habozva. Nem zavarjuk most őket fájdalmukban? — sugja gyöngéden, figyelmesen a kisértő. De azután győz a hit. Felszárnnyal az ének, megnyílnak a Bibliák, megerednek a könnyek és a vigasztalás Istenének szeretete betölti a szíveket. Könnyes, de ragyogó, békés szemmel búcsúzunk el s érezzük, hogy a megosztott fájdalom testvérekké tett az Urban. S mindezt az Ige cselekedte! Óh áldott ez a mindeneket uraló, élő erőforrás, melyből mindenkor lehet meríteni s amely egyedülálló kincsesház minden léleknek! Te megismerted-e már csodás erejét és hatalmát?

B. A. d. t.

Erőforrás.

A Biblia erőforrás. Erőforrás azért, mert Isten kijelentése. Mint ahogyan lelkem legrejtettebb zugát egy másik embertársam csak olyan mértékben ismerheti meg, amilyen mértékben én azt előtte feltárom, úgy Istenről is csak annyit tudhatok, amennyit Ő maga kijelent nekem. Isten az Ő Igéjében ismer-teti meg magát. Az Ige Isten ható ereje, amely által életet terem. Akik befogadják, életet nyernek általa. Ember szava gyakran ellentétben van cselekedeteivel. De nem úgy Isten szava. Ahogyan beszél, úgy történik minden. »Monda Isten: »Legyen világosság, — és lőn világosság.« Azonban Isten nemcsak teremtetett szavával ezt a világot, hanem fenhtartja azt (Zsid. 1:3.). Isten gyermekei új életüket az Igének köszönhetik s az őrizi meg őket további útjukon. Általa nyernek új meg új kegyelmet.

Egy édesanya elvesztette egyetlen gyermekét, aki élete öröme, napsugara volt. Sötét bánat ült lelkére, de felragyogott az Ige világossága: »Amit én cselekszem, te azt most nem érted, de azután majd megérted.« Isten Igéje vigaszt nyújt a gyászban, e nyugtalan világban békességet, kitartást a szenvedések között, csendes meghajlást a keresztnél.

A Szentlélek ajándéka is az Igéhez van kötve; s a Szentlélek az Igétől soha nem térhet el.

Isten Igéje gazdag kincsesbányához hasonló. Minél mélyebbre ásunk, annál értékesebb igazgyöngyre lelhetünk. A legértékesebb drágagyöngy maga Jézus. Aki Őbenne hisz, az bepillantást nyert az Atya szerető szívébe. Őbenne megtalálta az Istent. Ezért erőforrás Isten Igéje. Jézus

a mienk s így »mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít«.

Használjuk az Igét. Könyörögjünk naponként új meg új világosságért s világoltassuk azt. Mert csak ha él bennünk az Ige, jelenthet erőt és áldást munkánkban, gondolatvilágunkban, kísértések, megpróbáltatások idején, harc között és békességben, élet és halálban.

Kedves Testvérem! Az, amire néked is szükséged van, felülről jövő erő. Saját erőddel nem juthatsz semmire. Csak megcségye-nülisz. Szükséged van felülről jövő erőre. Elöttünk nagy feladatok állanak. Szavainkkal és cselekedeteinkkel az Ur bizonyágtevői kell, hogy legyünk. Az Igében erő van. Amikor Jézus a mennybe ment, tanítványainak azt a megbízást adta, hogy hirdessék az Evangéliumot minden teremtésnek. Milyen nagy feladat ez! A tanítványok egyszerű tanulatlan emberek voltak. Méltán foghatta volna el szívüket az aggodalom. Hogy volt lehetséges számukra az Ur parancsának teljesítése? Ugy, hogy összeköttetésben maradtak napról-napra Vele. Az, ami bennünket az Urban maraszt: az Ige.

Azért legyen életelemünk, cselekedeteink rugójává az Ige.

A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere.

A Könyvek-könyvének csodálata.

Legyőzhetetlen!

Egi dimenziók, örök arányok
Isten-diktálta, emberírta könyve!
Küzdünk ellened porszemek, parányok,
taposunk vérbe, sárba, könnybe
és nem bírunk veled.
Te élsz korok felett és föld felett.

Tavaszból ősze fordul a világ.
Lombjuk hullatják óriási fák.
Az emberiség évezredek tölgye
lassan, libegve ejteget a földre
életeket és népeket.
Te élsz népek felett és lét felett.

Kezembe veszek
és álmélkodó csuda-áhitat
száll a szívemre.
Igy olvasta fakó írásodat
Augustinus és a reformátor,
s hol egy ezüstszem századok porából?
Eleven-új vagy s diádalmas-frissen
szólsz a szívemhez, mintha énnekem
íratott volna mainap az Isten.
Ugy változunk mi emberek.
Az apák mások és a fiak mások.
Múlások, újulások, változások
szülőttei, kelő hajnal csodáltán
észre se vesszük, hogy már este lett.
Te élsz múlás és változás felett.

Kezembe veszek
és álmélkodó csudaáhitat
száll a szívemre, mert örök a léted
s az enyém álom, árnyék, lehellet.
Legyőzhetetlen!
Légy útam, örök életem, világom.
Reád bízom magam.
Legyőzhetetlen, nem küzdök veled.

T. E. d. p. t.

A legnagyobb vagyon.

A gazdag bankárt hivatali szobájában találta a hír, hogy az a részvénytársaság, amelyiknek a papírjaiba vagyona legnagyobb részét fektette, hirtelen csődbe jutott. Egyetlen telefonjelentésre vagyona romjai közt találta magát. Számolni kezdett. De a számok ide-oda cikáztak a szeme előtt. Hirtelen könyvei közé nyúlt, hogy

valaminek utána nézzen. Siettében a Biblia akadt a kezébe. Hívó édesapjától örökölte.

Gépiesen letette maga elé és kinyitotta. S ím, az utolsó oldalon kézírást pillantott meg. Apja írását. Nem vette eddig észre, hisz soha nem volt arra ideje, hogy kezébe vegye a Bibliát. Olvassa, olvassa, s minél tovább olvassa, annál könnyebb lesz a szíve és könnyesebb a tekintete: »Fiam, nagy vagyont hagyok rád. Használj Isten félelmében, szükségét szenvedők javára, ne önzően, ne csak magadnak. S ne feledd azt az egyet: Bármilyen becsesek az értékpapírjaid a páncélszekrényben, emberi papírdarabok csupán; a legbecsesebb értékpapír Isten írása, a Szent Ige. Ha nehéz napok következniének rád és tapasztalnod kellene, hogy a földi gazdagság olyan, mint a törekeny üveg: itt az az értékpapír, amelyik milliomossá tesz, ha koldusbottal jársz is. Hallgasd és olvasd örömet. Legyen szent előtted Istennek beszéde.«

Mintha édesapja szólalt volna meg. Csüggedt szívébe visszatért a reménység. Szegénységében rátalált az igazi kincsre, a legnagyobb vagyona. Ott ült hosszan az íróasztal mellett. Beletemetkezett az Igébe. S úgy ment aztán bátor, biztos léptekkel haza, mint aki új életbe indul.

I. Vilmos császár mondotta:

»Ne csatlakozzék azokhoz, akik a Bibliát, az igazság egyedüli forrását, elvetik, vagy önkényes magyarázattal meghamisítják. Az alap, a kőszikla, amelyhez nekem, amelyhez mindnyájunknak ragaszkodnunk kell, a hamisítatlan hit, ahogy a Biblia élénk tárja.«

Egy bibliaterjesztő tapasztalataiból.

Az Ur kegyelméből nagy munkamezőre indulhattam. Az út nehéznek látszott, de tekintetem a golgotai keresztre esett, ahonnan béke és erő, alázatosság és szeretet áradt felém is. Sok csodával találkoztam. Ime néhány példa:

G.-n jártam. Egy kis ház mellett figyelmetlenül haladtam el. Hirtelen az a gondolatom támadt, hogy abba a kifelejtett házikóba okvetlenül be kell térnem. Sorra kezelt fogtam a család tagjaival, majd kivettem a táskámból egy Bibliát. Beszélgetni kezdtek, kérdezgettek, csak egy 23 év körüli leány hallgatott és merően nézett hol a Bibliára, hol énreám. Az édesanyja sírva adott felvilágosítást: leánya már hétéves kora óta süketnéma. Elszorult a szívem s csendben fohászt küldtem az Urhoz. Kértem, mutassa meg, miképpen szóljak a leányhoz. Táskámból elővettem egy jelzőt. A kis képen Biblia volt, rajta szemüveg s ímára kulcsolt kéz. A leány boldogan szívéhez szorította, öszszetette a kezét s imádkozott. Azután értésére adta anyjának, hogy ha meghal, ezt a kis képet tegyék a koporsójába. Végül együtt imádkozott az egész család. Az Ur megsegített, hogy beszélhessek olyan emberrel, aki már hétéves kora óta süketnéma. Csoda volt!

K.-n töltöttem kolportőrségem leghosszabb idejét. Késő téli este volt már, a nagy sár miatt kérekpáromat a hátamra vettem s bolyongtam irányt tévesztve egy nagy pusztaságban. Egyszer csak messziről kilágított ablakot láttam s elindultam a fény felé. Súlyos testi-lelki kíntól gyötört asszonyt találtam ott. Elmondta, hogy már

napok óta vár valakire, akinek a bűnét meggyónhatná. Férje súlyosan vétkezett ellene s ő nem tud megbocsátani néki; válni akar. Megkérdeztem, szokta-e imádkozni a Miatyánkban »Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.« Ahogy ő megbocsát a férjének, úgy fog az Ur is megbocsátani néki. Nagy csend lett a szobában s azután örömteli, hálás szívvel imádkoztunk együtt, igazi bűnbánó szívvel.

S.-n sorra kopogtattam az ajtókon. Egy házba belépve durván kiáltott rám a házigazda: »Mit keres itten?!« »Én senkit, de magát keresi az Ur.« Nagyot nevetett s azt mondta: »Rossz helyen jár, barátom, én istentelen vagyok.« Kinyitottam a táskámat és »Fénysugarat« tettem elé. »Nekem nem kell, vigye oda, ahol értékelik.« Összeszorult szívvel indultam kifelé. De mi történt? Megfogta a karomat és nem engedett. »Magát érdemesnek tartom, hogy vitába kezdjek.« »Én pedig arra, hogy Jézus Krisztusról, a maga és az én Megváltómról bizonyosságot tegyek.« Sokat beszélt még. Végül megjegyezte: »Csak azt csodálom, hogy nem fordult meg és nem hagyott itt, amikor megmondtam, hogy istentelen vagyok. Sajnálom magát. Hogyha az, amit mondott, nem Jézusról szólna, még jó barátok lehetnénk. De Jézusról nem akarok hallani.« Utam tovább vitt, de nem szűnök meg ezért a férfiért imádkozni.

*Az Ige köszálként megáll, meg-
szégyenül, ki bántja.*

Luther.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Márc. 1. Máté 21:1—17. I. Móz. 45. Máté 16:13—20. Test és vér, vagyis emberi értelem, emberi jószág vagy érdem nem nyilatkoztathatja meg előttünk, hogy Jézus a Krisztus, az élő Istennek Fia. Ezt egyedül csak a mennyei Atya teheti előttünk világossá Szentlelke által. Eppen azért a mennyek országának kulcsait, vagyis a bűntől feloldozás adományát sem teheti magáévá senki a maga akaratából, vagy emberek által való elhivatása vagy választása útján. Ezt is csak Isten adhatja, akinek és ahogyan Ő akarja. Nem Péter volt a köszikla, hanem Istentől nyert hite volt az, amelynek folytán a megbízatást nyerte.

Márc. 2. Máté 21:18—32. I. Móz. 46:1—7; 26—34. Máté 16:21—28. Menyire kitűnik itt is, hogy Péter nem volt köszikla. Amíg az Istentől nyert hitben megállott, addig nagy ígéretnek volt a részese, de mihelyt ismét föllükerekedett benne emberi természet, azonnal súlyos dorgálásra ad okot. Míg megtartunk valamit a magunk életéből, addig nem tudjuk teljes szívvel követni Jézust. Csak az önmegtagadás útján maradhatunk meg követésében, mert Ő is az önmegtagadás útján járt.

Márc. 3. Máté 21:33—46. I. Móz. 47. Máté 17:1—13. Jézus dicsősége el volt rejtve az emberek szeme elől, míg itt a földön járt. Csak a hitnek szemével lehetett látni. De még a tanítványok hite is oly gyenge volt, hogy azoknak is meg kellett ezt a dicsőséget földi szemekkel láthatóan is mutatni. Bizonyára ez egyik értelme Jézus megdicsőülésének ott a Tábor hegyén. A másik pedig magának Jézusnak a teljes kiemelése, legalább rövid időre a földi megaláztatásból, szenvedésből. Amaz Jézus kegyelmi ajándéka volt a tanítványoknak, emez az Atyáé szerelmes Fiának.

Márc. 4. Máté 22:1—14. II. Móz. 33:17—23. Máté 17:14—21. Milyen hamar kellett Jézusnak a felüdülés rövid órája után találkoznia az emberi nyomorúsággal és szenvedéssel! S nemcsak avval, hanem a tanítványok kishitűségével is. S Jézusnak ez még nagyobb szenvedés amannál. Vajjon ma is minden szenved-e többet drága Urunk az övének kishitűsége, gyávasága, engedetlensége, hűtlensége miatt, mint a tőle messzejáró hitetlenek bűnei miatt. S

a nagy hitetlen tömegekből nem térnének többen az Urhoz, ha Isten gyermekei hívőbbek, bátrabbak, engedelmesebbek lennének?

Márc. 5. Máté 15:21—28. I. Thess. 4:1—12. Luk. 10:17—20. I. Ján. 2:12—17. Máté 17:22—27. Jézus igazságtalanságot is kész eltűrni az emberek részéről, csak hogy botránkozást ne okozzon. Nem él szabadságával ott, ahol teljes joga volna hozzá. Menyire különbözik ettől a mi emberi természetünk, akik készek vagyunk körömszakadtig védni a magunk igazságát, sokszor még olyankor is, mikor az csak képzelt igazság. A maguk képzelt igazságában érezték magukat feljogosítottoknak az emberek arra, hogy Jézust bűnös kezeikbe véve megöljék. De az elhallgattatott és megölt igazság előbb-utóbb feltámad.

Márc. 6. Máté 22:15—33. Zsolt. 61. Máté 18:1—5. Felnőtt ember természetes úton nem lehet olyanná, mint a kis gyermek, csakis természetfölötti úton, újjászületés és megtérés által. Ehhez alázatosság szükséges. Ha be akarsz menni a mennyek országába, alázd meg magadat, ismerd el, hogy nincs benned semmi jó, hogy mindeztől bűnös vagy és kegyelemre szorulsz.

Márc. 7. Máté 22:34—42. I. Móz. 48. Máté 18:6—14. Kétféle botránkozás van. A világ gyermekei botránkoznak Isten gyermekei magaviseletén, szokásain — hiszen az Ur Jézusban is megbotránkoztak — de ezzel csak önmaguknak ártanak. (I. Péter 3:14—16.) De ha Isten gyermekei valóban okot adnak a jogos botránkozásra, az súlyos dolog. Az ilyen botránkoztatás valamely bűnből ered, s avval a bűnnel oly gyökeresen szakítani kell, hogy Jézus ezt valamely tagnak a levágásához, vagy szemünk kivágásához hasonlítsa. Különösen vigyazzunk arra, hogy kis gyermekeket meg ne botránkoztassunk valamely bűnünkkel. Elzárhatnák előlük a Jézushoz vezető utat!

Márc. 8. Máté 23:1—12. I. Móz. 49. Máté 18:15—20. Ha valamely embertársunk vétkezik ellenünk, szabad nekünk azt megdorgálnunk, sőt az Ur kötelességünk is teszi ezt, azért, hogy alkalmat adjunk amannak a bűnbánatra és bocsánatkérésre. Ha ezt a célt elértük, akkor megbocsátunk és minden rendben van. Ha nem sikerül,

akkor sem kell mindjárt lemondanunk a reményről, hanem súlyosabb eszközökkel kell próbálkoznunk. S ha ez sem használ, akkor az annak a jele, hogy a vétkező úgy megkeményítette a szívét, hogy jobb vele tovább nem érintkeznünk. De ez nem azt jelenti, hogy tartsunk ellene haragot, sőt inkább imádkozzunk érte, ha lehet más, velünk rokonlelkű testvérekkel együtt.

Márc. 9. Máté 23:13—26. I. Móz. 50. Máté 18:21—35. Jézus ebben a példázatban még világosabban rámutat arra, hogy a bűnbánó és bocsánatot kérő társunknak meg kell bocsátanunk. Különösen kötelező ez azokra nézve, akik Istentől már bűnbocsánatot nyertek. De hogy is imádkozhatná el bárki is a Miatyánknak ezt a kérését: »Bocsásd meg a mi vétkeinket!«, ha ő maga meg nem bocsát embertársainak?!

Márc. 10. Máté 23:27—39. II. Móz. 1:1—14. Máté 19:1—12. Isten előtt a házasság szent dolog, s mint ilyen, felbonthatatlan! Mily szomorú, hogy ezen a világ teremtese óta fennálló parancson Istennek némileg enyhíteni kellett, mint Jézus mondja, az emberi szív keménysége miatt. De még ezt az enyhített szabályt is mennyiszor és mennyire áthágyják ma az emberek! Vajjon meddig tarthat még Isten türelme?!

Márc. 11. Máté 24:1—14. Jer. 26:1—15. Máté 19:13—15. Jézus nagyra becsüli a gyermeket. Látja benne az Isten számára teremtett lelket, amelyet még nem szennyezhetett be a világ bűne. Azért hívja őket magához, hogy övele érintkezésbe lépve, minél hamarább megkezdjék a harcot a bűn ellen, amely az ő életökben is előbb-utóbb jelentkezni fog. Most még övék a mennyeknek országa, hadd maradjanak meg abban minél tovább zavartalanul. Jézus áldó keze nyugszik a gyermekeken.

Márc. 12. Luk. 11:14—28. Ef. 5:1—9. Luk. 9:51—56. I. Pét. 1:13—16. Máté 19:16—26. Ebben az emberben nagyon sok jóakarat, tisztességtudás, komoly igyekezet volt és mégis érezte, hogy mindez nem elég arra, hogy elnyerje az örökéletet. Azt is jól tette, hogy Jézushoz folyamodott, aki mindjárt rá tudott mutatni ennek a léleknek beteg pontjára, a gazdagsághoz való ragaszkodásra. Egyetlen ilyen pont elegendő arra, hogy elzárja előttünk

az üdvösség útját. Ettől kellett volna ennek az embernek szabadulnia. S milyen szomorú, hogy erre nem volt hajlandó, hanem megszorodva bár, mégis hátat fordított Jézusnak. De Jézus is megszorodott ezen!

Márc. 13. Máté 24:15—28. Zsolt. 62. Máté 19:27—30. Semmiféle földi jó, még a legkedvesebb családi kötelék sem elég drága arra, hogy miatta elveszítsük mennyei örökségünket. Ha akadályoznak bennünket Jézus követésében, akkor szakítanunk kell velük, nehogy úgy járjunk, mint a tegnap említett gazdag ember. Jézus biztosít róla, hogy veszíteni nem fogunk, mert amit nyerünk, az sokkal drágább annál, amiről lemondunk.

Márc. 14. Máté 24:29—36. II. Móz. 2. Máté 20:1—16. Igazságtalan-e az Isten azért, mert ugyanannyit ad azoknak akik egész nap dolgoztak? Nem, mert hiszen ezeknek is megadta azt, amit ígért. A mennyei üdvösséget mindenki egyformán megkapja, ha későn áll is be a hívők táborába, csak beálljon! De éppen itt van a kényes pont. A halogatás veszedelmes, mert mindenki csak akkor állhat be, amikor az Ur hívja. Ha egyáltalán gondolkozol azon, hogy beállj-e, akkor már bizonyos, hogy hallottad a hívást. Ki tudja, hallod-e később? Téri meg még ma!

Márc. 15. Máté 24:37—51. II. Móz. 3. Máté 20:17—28. Jézus elítéli a nagyravágyást, még akkor is, ha annak célja a nagyobb dicsőség elérése a mennyben. A mi feladatunk az alázatos szolgálat. Hogy Jézus ezt milyen jutalomra fogja érdemesnek találni, azt bizzuk Őreá. Földi értelemben ő is csak szolgált, úgy nyerte el a dicsőséget.

Márc. 16. Máté 25:1—13. II. Móz. 4:1—23. Máté 20:29—34. A hitetlen emberek sokasága, amely külsőleg sokszor követi Jézust, mindig haragszik, ha valaki komolyan odaforul Jézushoz hittel és bizalommal. Milyen jó, hogy Jézus nem a dorgáló tömegre hallgat, hanem a segélyért kiáltó lélekre. Könnyőrül rajta, s megnyitja a szemét, ha vak; a fülét, ha süket; megtisztítja, ha bélpoklos; lábra állítja, ha gutaütött. Ezek nemcsak testi bajok, hanem a lélek bajai is, s Jézus elsősorban a lélek gyógyítására jött. Fordulj hozzá hittel, bizalommal!